

Arrest

nr. 215 263 van 17 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HOOYBERGHS
Azalealaan 25
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 september 2015 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd zonder voorwerp wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 september 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor verzoekster en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 6 juli 2012 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een

bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoekster bij aangetekend schrijven van 11 juli 2012 ter kennis gebracht.

1.2. Op 30 mei 2013 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Deze beslissingen werden op 23 juli 2013 aan verzoekster ter kennis gebracht.

1.3. Verzoekster diende op 18 juni 2013, in functie van haar Belgische partner, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 4 december 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. 125 189 van 4 juni 2014 verwierp de Raad het beroep dat verzoekster instelde tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 4 december 2013.

1.6. Op 18 juni 2014 diende verzoekster, in functie van haar Belgische partner, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 16 december 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.8. Bij arrest nr. 149 012 van 2 juli 2015 verwierp de Raad het beroep dat verzoekster instelde tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 16 december 2014.

1.9. Via een op 5 augustus 2015 gedateerde brief diende verzoekster een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.10. Op 22 september 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp wordt verklaard, die haar op 21 oktober 2015 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“[N.S.] [...] nationaliteit: Kenia [...]”

Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 07.08.2015 door de advocaat van betrokkene, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

- *Betrokkene staat momenteel onder een inreisverbod voor het Schengen grondgebied dat haar werd betekend op 23.07.2013. Dat inreisverbod verbiedt haar zich op het Schengen grondgebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot 23.07.2016. Het inreisverbod is niet opgeheven of opgeschort.*

Krachtens artikel 7, 1e alinea - 12°, artikel 74/12 §1, 3e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mag betrokkene zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

- *Er werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 7 dagen betekend op 23.07.2013.*
- *Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.”*

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster ook op 21 oktober 2015 werd ter kennis gebracht, bevat de volgende motivering:

“Naam, voornaam: [N.S.]

[...]

nationaliteit: Kenia

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is zij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat haar werd betekend op 23.07.2013. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd haar betekend op dezelfde dag. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor haar woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 23.07.2013.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Bij wijze van exceptie werpt verweerder op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van voormelde beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan dat verzoeker geen schending van een hogere rechtsnorm aanvoert. Verweerder wijst er tevens op dat de tweede bestreden beslissing een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten is, aangezien verzoekster op 17 december 2014 reeds het bevel om het grondgebied te verlaten, waartoe op 16 december 2014 was beslist, werd ter kennis gebracht.

3.2. Het is niet betwist dat verweerder op 16 december 2014 reeds de beslissing nam tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en dat het beroep dat verzoekster tegen deze beslissing instelde door de Raad werd verworpen. Voormeld bevel om het grondgebied te verlaten is bijgevolg definitief. Er blijkt dan ook niet dat de vernietiging van de in casu tweede bestreden beslissing verzoekster nog enig voordeel kan opleveren. De vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan verzoeksters rechtstoestand, een vreemdeling die onderworpen is aan een bevel om het grondgebied te verlaten, immers niet wijzigen. De Raad stelt verder vast dat verzoekster ook niet aanvoert dat enige meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag bij het nemen van de tweede bestreden beslissing werd miskend die verweerder ook zou verhinderen om bij een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Verzoekster aan wie de kans werd gegeven om, middels een synthesememorie, haar verweermiddelen met betrekking tot de opgeworpen exceptie aan te voeren heeft van deze mogelijkheid geen gebruik gemaakt. Zij weerlegt ook ter terechtzitting de correctheid van voorgaande vaststellingen niet en toont niet aan dat zij een belang heeft bij de vernietiging van de tweede bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Er dient bijgevolg niet meer te worden ingegaan op de twee middelen die zij aanvoert met betrekking tot de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoekster voert in een enig middel dat is gericht tegen de eerste bestreden beslissing de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“De bestreden beslissing stelt dat de aanvraag van verzoekster op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet zonder voorwerp is omdat verzoekster onder een inreisverbod zou staan, dat haar werd betekend op 23 juli 2013.

Op 23 juli 2013 werd aan verzoekster een bijlage 13sexies betekend, bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Deze beslissing werd haar betekend door de diensten van stad Tongeren.

Enkele weken tevoren, met name op 18 juni 2013, had verzoekster, eveneens bij de diensten van stad Tongeren een aanvraag ingediend tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Zij werd alsdan in het bezit gesteld van een bijlage 19ter.

Na een positieve woonstcontrole werd verzoekster op 23 juli 2013 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Aangezien verzoekster op 23 juli 2013 (datum waarop de kwestieuze bijlage 13sexies werd betekend) in het bezit werd gesteld van een geldig verblijfsdocument, mocht zij er redelijkerwijze van uitgaan dat door de afgifte aan haar van het attest van immatriculatie het bevel om het grondgebied te verlaten werd opgeheven. Minstens mocht zij er van uitgaan dat dit impliciet werd opgeheven.

Tevens mocht zij er redelijkerwijze van uitgaan dat het inreisverbod door ontvangst van verblijfsdocumenten bij de gemeentediensten van stad Tongeren, minstens impliciet, werd opgeheven.

Het inreisverbod vormt in casu één gezamenlijke onafgescheiden beslissing met het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster mocht hiervan des meer uitgaan aangezien de bijlage 13sexies dateert van een vroegere datum dan de bijlage 19ter en het attest van immatriculatie.

In de latere beslissingen die door de gemachtigde van de Staatssecretaris ten aanzien van verzoekster werden genomen, werd nooit nog enige melding of verwijzing gemaakt naar deze bijlage 13sexies. In deze beslissingen werd het inreisverbod niet vermeld.

Het standpunt van de gemachtigde van de Staatssecretaris in de thans bestreden beslissing is dat verzoekster zich niet op het grondgebied mag bevinden en dit reeds sinds 23 juli 2013 (tot 23 juli 2016). Indien dit zo zou zijn, diende dit door de gemachtigde van de Staatssecretaris te zijn vermeld in alle andere beslissingen die sinds 23 juli 2013 ten aanzien van verzoekster werden genomen, onder andere de beslissingen die op 10 december 2013 en 14 december 2015 zijn genomen.(stukken 4 & 5)

Het standpunt van de gemachtigde van de Staatssecretaris in de thans bestreden beslissing is kennelijk onredelijk. De beslissing die wordt ingeroepen om de huidige aanvraag zonder voorwerp te verklaren, werd opgeheven, minstens impliciet, door de navolgende beslissingen die ten aanzien van verzoekster werden genomen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing in onredelijkheid is tot stand gekomen.”

4.2. De Raad merkt op dat verzoekster door uiteen te zetten dat zij uitging van de veronderstelling dat de haar eerder betekende beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod werden opgeheven, omdat zij in het bezit werd gesteld van een document waaruit blijkt dat zij tijdens de behandeling van een verzoek tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in het Rijk kon verblijven, op zich niet aantoonde dat verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Bovendien moet worden aangegeven dat tijdens de behandeling van de verblijfsaanvraag waarnaar verzoekster refereert slechts de uitvoerbaarheid van een voorafgaand bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod tijdelijk is geschorst. De wetgever heeft dit in artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet ook verduidelijkt. Anders oordelen zou immers het nuttig effect van de bepalingen van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven in het gedrang brengen (cf. HvJ, 15 februari 2016, C- 601/15, punt 75).

De vaststelling dat in andere beslissingen die ten aanzien van verzoekster werden genomen geen melding wordt gemaakt van het gegeven dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod laat ook niet toe tot het besluit te komen dat voormeld inreisverbod werd opgeheven. Er blijkt niet dat een dergelijke vermelding in de beslissingen waarnaar verzoekster verwijst enig nut had, zodat uit het ontbreken van een verwijzing naar het inreisverbod in deze beslissingen niet de conclusies kunnen worden getrokken die verzoekster eruit meent te kunnen trekken.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan op basis van verzoeksters toelichting niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. DE BOECK